

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura o. s.**, se sídlem Krátkého 1, Praha 9, zastoupen JUDr. Františkem Vyskočilem, advokátem se sídlem Voršilská 10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 145/2007 – 50,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 145/2007 – 50, **se zrušuje** ve výroku ad I a ad III, a věc **se** v rozsahu tohoto zrušení **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, občanské sdružení, domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen výrok I. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 145/2007 – 50, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 145/2007 – 50, ve výroku I. zamítl žalobu proti výroku III. rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 3. 2007, č. j. 4542/2007, ve výroku II. zrušil výrok IV. rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 3. 2007, č. j. 4542/2007, a ve výroku III. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Výrokem III. rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 3. 2007, č. j. 4542/2007, který je rozhodující pro řízení o nyní podané kasační stížnosti, ministr kultury změnil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 6. 11. 2006, č. j. 380/2/2001, tak, že podle ust. § 98

odst. 1 a 6 písm. c) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, Ministerstvo kultury zamítá žádost žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv nositelů autorského práva k výtvarným dílům audiovizuálně užitým, jako jsou díla kameramanů, scénografů, architektů a ostatních autorů tohoto druhu děl v rozsahu 1. práva podle ust. § 96 odst. 1 písm. a) bod 3 autorského zákona 2. práva podle ust. § 96 odst. 1 písm. b) autorského zákona, 3. práva podle ust. § 96 odst. 1 písm. c) autorského zákona, 4. práva podle ust. § 12 odst. 4 písm. f) bod 2 a § 21 autorského zákona, a 5. práva podle ust. § 12 odst. 4 písm. f) bod 4 a § 23 autorského zákona.

Výrok I. napadeného rozsudku, proti němuž směřují stížní námitky, městský soud odůvodnil tak, že námitka žalobce o nerespektování právního názoru vysloveného soudem v předcházejícím zrušujícím rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005-130, nebyla důvodná. Je třeba rozlišovat řízení vedená podle ust. § 98 a § 106 odst. 7 autorského zákona. V rozsudku č. j. 9 Ca 202/2005 - 130 soud své úvahy o komplexnosti posouzení vztáhl k rozhodování o udělení předmětného oprávnění na základě žádosti žalobce a Ochranné organizace autorské – Sdružení autorů (dále jen OOA-S). V daném případě je však třeba přihlédnout k tomu, že ministerstvo kultury bylo povinno z úřední povinnosti vydat rozhodnutí, kterými by došlo k zesouladnění oprávnění k výkonu hromadné správy podle předcházející právní úpravy s ustanoveními nového autorského zákona. Městský soud odkázal na rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, které nabylo právní moci dne 8. 6. 2005 a kterým bylo OOA-S podle ust. § 106 odst. 7 autorského zákona vydáno oprávnění k výkonu kolektivní správy majetkových práv autorů a jiných nositelů práv podle § 95 autorského zákona k dílům z oboru výtvarného včetně obrazové složky audiovizuálních děl a k dílům z oboru architektonického, tj. k dílům výtvarným včetně výtvarných děl audiovizuálně užitých a k dílům architektonickým, a to pro práva povinně kolektivně spravovaná i pro vyjmenovaná dobrovolně kolektivně spravovaná. Toto rozhodnutí nahradilo rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 9. 7. 1997, č. j. 5534/97. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného zde existovalo pravomocné rozhodnutí, kterým předmětné oprávnění bylo vydáno jinému kolektivnímu správci, a to tomu, který takové oprávnění (obsahově) již měl za platnosti předcházejícího autorského zákona. V takovém případě bylo ministerstvo povinno ze zákona rozhodnutí vydat a nemohlo ani přihlížet k tomu, který ze správců by byl pro výkon kolektivní správy vhodnější, neboť se nejedná o vydání nového oprávnění ani o rozšíření stávajícího oprávnění, ale pouze o nahrazení stávajícího rozhodnutí rozhodnutím novým tak, aby odpovídalo nové právní úpravě. Za této situace nelze považovat za porušení zákona ze strany žalovaného, jestliže nepostupoval koordinovaně v řízeních o žádostech žalobce a OOA-S, neboť to by nemohlo mít vliv na výsledek rozhodnutí. Jestliže v žalobcem požadovaném rozsahu měl oprávnění podle dřívější právní úpravy jiný správce a toto mu bylo uděleno pravomocným správním rozhodnutím, nemohlo být toto oprávnění uděleno i žalobci. Městský soud neshledal důvod pro zrušení výroku III. rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto v tomto rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Proti výrokům I. a III. tohoto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že městský soud vychází z mylného předpokladu, že rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, bylo v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného v právní moci. Toto rozhodnutí však bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č. j. 11 Ca 210/2005 - 118, zrušeno. V době vydání rozhodnutí existovalo pouze předchozí oprávnění OOA-S, udělené rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 9. 7. 1997, č. j. 5534/1997, jehož obsah a rozsah je ovšem nejistý a sporný, jelikož bylo vydáno podle dřívějších právních předpisů; dále není jisté, zda takové oprávnění bylo možno považovat za platné podle právních předpisů účinných v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, bylo naopak v právní moci v době vynesení rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130. Přestože soud věděl, že toto rozhodnutí je již pravomocné, uložil v rozsudku žalovanému, aby koordinoval postup dalších řízení o oprávnění OOA-S a žalobce ve věci autorů výtvarných děl audiovizuálně užitých. Stěžovatel dále namítl, že městský soud se nevypořádal se všemi námitkami žalobce a nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí z hlediska všech žalobních tvrzení, když řešil pouze otázku povinnosti koordinovaného postupu žalovaného ve vztahu k řízení o udělení oprávnění OOA-S podle ust. § 106 odst. 7 autorského zákona. Problém dotčených správních řízení je mnohem komplexnější a též povinnosti uložené žalovanému v rozsudku, vztahující se ke koordinaci postupu, se připínají též k dalším souvisejícím správním řízením. Podle rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, mělo být předmětem a cílem dalšího řízení u žalovaného komplexní řešení situace v oblasti kolektivní správy práv k výtvarným dílům audiovizuálně užitým, ke kterému měl žalovaný dospět prověřením předpokladů pro výkon kolektivní správy práv k výtvarným dílům audiovizuálně užitým, a to u obou kolektivních správců (a to tak, aby OOA-S i žalobce mohli uplatňovat ve všech řízeních stejná procesní práva). Povinnost koordinace postupu se týkala všech následujících řízení: 1) nové řízení o žádosti žalobce č. j. 380/2/2001, 2) řízení podle ust. § 106 odst. 7, č. j. 7751/2003, které mělo být znovu otevřeno v přezkumném řízení, 3) řízení č. j. 12317/2001 o odnětí oprávnění OOA-S, které mělo být znovu otevřeno v přezkumném řízení, a 4) řízení o podnětu žalobce ze dne 27. 1. 2006 k zahájení správního řízení podle ust. § 99 odst. 1 písm. a) autorského zákona o odnětí oprávnění OOA-S. V dalších správních řízeních a v rámci dalšího přezkumu ve správním soudnictví nelze vůči žalobci postupovat opačně, neboť tato rozporná aplikace právních předpisů na totožný skutkový základ by byla v rozporu s právem na spravedlivý proces. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výroky I. a III. napadeného rozsudku městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že stěžovatel ve své argumentaci opomíjí skutečnost, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č. j. 11 Ca 210/2005 - 118, byl napaden kasační stížností, které Nejvyšší správní soud přiznal usnesením ze dne 31. 7. 2007, č. j. 5 As 16/2007 - 201, odkladný účinek. To znamenalo, že až do právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti byly pozastaveny účinky napadeného rozsudku, včetně rozhodnutí o zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 6. 2005, č. j. 8517/2005, které potvrdilo prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003. Městský soud správně vyšel ze stavu, kdy bylo třeba nahlížet na rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003 jako na rozhodnutí, které prozatím nepozbylo právní moci. Nelze souhlasit rovněž s tvrzením stěžovatele, jímž zpochybňuje platnost předchozího

oprávnění OOA-S, uděleného rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 9. 7. 1997, č. j. 5534/97. Žalovaný dodal, že se ztotožňuje s důvody, které městský soud v napadeném rozsudku uvedl k výrokům I. a III., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil dva stížní důvody. V prvém namítá, že městský soud při rozhodování vyšel z mylného předpokladu, že rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, bylo v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného v právní moci. Druhý spočívá v námitce, že se městský soud nevypořádal se všemi námitkami žalobce a nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí z hlediska všech žalobních tvrzení.

První námitkou se však Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Jelikož stěžovatel tuto námitku neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, je nepřípustná. Již v žalobou napadeném rozhodnutí bylo vycházeno z rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, přestože v době vydání nemělo být v právní moci. Stěžovatel tedy tuto skutečnost mohl namítat již v žalobě. V té však pouze v rekapitulační části uvedl, že toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č. j. 11 Ca 210/2005, aniž by v této souvislosti namítal nesprávný postup žalovaného, tj. aniž by uvedl, že by tato skutečnost měla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pouhé konstatování skutkového stavu není žalobní námitkou; stěžovatel konkrétní námitku v souvislosti s touto skutečností uplatnil až v řízení o kasační stížnosti. Na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* lze proto po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním uvedeného stížního důvodu již v řízení o žalobě (k tomu srov. ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikován pod č. 1743/2009 Sb .NSS, a ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikován pod č. 419/2004 Sb. NSS, oba dostupné z www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze druhou námitkou, tj. otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Nevypořádání se s žalobními námitkami zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, oba dostupné na http://nalus.usoud.cz), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Ve svém nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06

(dostupný na http://nalus.usoud.cz), Ústavní soud například vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“* Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že *„[z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v_rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud judikoval, že *„rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že *„nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“*

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku musí plně vypořádat se všemi žalobními námitkami.

Uvedeným požadavkům na soudní rozhodnutí přezkoumávaný rozsudek městského soudu nevyhovuje. Městský soud se řádně nevypořádal s námitkou stěžovatele, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí neřídil závazným právním názorem městského

soudu, vysloveným v rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že je nutno rozlišovat řízení podle ust. § 98 a 107 odst. 6 autorského zákona, přičemž za stavu, kdy zde existovalo pravomocné rozhodnutí, kterým bylo předmětné oprávnění uděleno jinému kolektivnímu správci, nemohlo být uděleno stěžovateli. Takovou odpověď však nelze považovat za úplné a řádné vypořádání se s uvedenou žalobní námitkou. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, zda má městský soud zato, že se žalovaný řídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku, nebo je toho názoru, že se žalovaný sice závazným právním názorem neřídil, nicméně pro takový postup žalovaného byl dán určitý důvod, pro který nelze považovat jeho postup za porušení ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. „právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán."

Povinnost řídit se závazným právním názorem soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku, však není absolutní, neboť vyslovený právní názor se váže ke konkrétnímu skutkovému a právnímu stavu. Jak několikrát Nejvyšší správní soud vyslovil (srov. např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publikován pod č. 352/2004 Sb. NSS; shodně také rozsudek ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publikován pod č. 442/2005 Sb. NSS), vázanost správního orgánu soudním rozhodnutím by mohla být prolomena v důsledku učinění nových skutkových zjištění nebo změny právní úpravy.

Pokud je tedy v žalobě namítáno, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem, vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, musí soud nejdříve vymezit, co bylo obsahem závazného právního názoru a jaký byl postup správního orgánu. Z porovnání skutečného a soudem požadovaného postupu správního orgánu pak musí vzejít jednoznačná odpověď na otázku, zda byl právní názor soudu respektován či nikoliv. Teprve v případě, že soud dospěje k závěru, že závazný právní názor nebyl respektován, je nutno přistoupit k posouzení, zda pro nerespektování byl dán důvod ve smyslu výše citované judikatury. Takovým důvodem je změna skutkového nebo právního stavu, která by mohla mít za následek vyslovení jiného právního názoru ze strany soudu. Pokud by podle názoru správního soudu k takové změně došlo, musel by vymezit, v čem přesně spočívala a jak se odrazila na posouzení dané věci, tj. proč již v důsledku této změny není možné respektovat původní závazný právní názor soudu.

V posuzované věci však městský soud na námitku žalobce směřující k nerespektování závazného právního názoru odpověděl tak, že je nutno rozlišovat řízení podle ust. § 98 a 107 odst. 6 autorského zákona, přičemž za stavu, kdy zde existovalo pravomocné rozhodnutí, kterým bylo předmětné oprávnění uděleno jinému kolektivnímu správci, nemohlo být uděleno stěžovateli. Z napadeného rozsudku však již není zřejmé, zda tato argumentace městský soud vedla k závěru, že se žalovaný řídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, nebo k závěru, že se žalovaný sice tímto závazným právním názorem neřídil, ale existovala skutečnost, která jej k takovému postupu opravňovala. Vzhledem k absenci jednoznačné úvahy městského soudu k této otázce trpí napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tato vada přitom Nejvyššímu správnímu soudu brání v tom, aby se vyjádřil k dalším tvrzením stěžovatele ve vztahu k otázce, co bylo obsahem závazného právního názoru.

K této otázce se musí nejdříve vyjádřit městský soud, neboť v opačném případě by Nejvyšší správní soud upřel účastníkům řízení možnost, aby proti právním závěrům a úvahám, které by Nejvyšší správní soud vyslovil až v řízení o kasační stížnosti, brojili opravným prostředkem (kasační stížností).

Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti výrokům I. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 145/2007 – 50, je opodstatněná, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. v napadeném rozsahu zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Výrok II. napadeného rozsudku není tímto rozhodnutím dotčen.

V tomto řízení bude muset městský soud vymezit závazný právní názor vyslovený v rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, a posoudit, zda postup žalovaného odpovídá tomuto právnímu názoru, či nikoliv. V případě, že dospěje k závěru, že závazný právní názor nebyl žalovaným respektován, přistoupí k posouzení, zda po vydání rozsudku ze dne 31. 5. 2006 nastaly takové skutkové či právní změny, které žalovaného k jeho postupu opravňovaly. V kladném případě bude muset městský soud podrobně vylíčit, v čem konkrétně měla změna skutkového nebo právního stavu za následek, že dříve vyřčený právní názor soudu již postrádá své opodstatnění. Městský soud přitom přihlédne ke skutečnosti, že rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, pozbylo právní moci v důsledku rozsudku městského soudu ze dne 21. 11. 2006, č. j. 11 Ca 210/2005, jak uvádí stěžovatel již v žalobě a jak shodně potvrdili stěžovatel i žalovaný v řízení o kasační stížnosti. Bude přitom nutné postavit najisto, kdy rozsudek městského soudu ze dne 21. 11. 2006, č. j. 11 Ca 210/2005, nabyl právní moci, a zda mohlo mít na skutkový stav v rozhodném období vliv usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 5 As 16/2007 - 201, o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku městského soudu, když podle žalovaným vylíčeného skutkového stavu bylo toto usnesení vydáno poté, co bylo vydáno v nyní posuzované věci žalobou napadené rozhodnutí, a také poté, co ministr kultury v řízení o rozkladu rozhodnutím ze dne 9. 2. 2007, č. j. 1114/2007, rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 3. 2005, č. j. 7751/2003, zrušil.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu